

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518010264
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3518010264.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému U. C., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom N. pod M. XXX, trestne stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 13. marca 2019 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 20. septembra 2018, sp. zn. 15T/14/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 20. septembra 2018, sp. zn. 15T/14/2018 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaný U. C. sa podľa § 285 písm. a) Tr. por. sa oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, č. k. Pv 191/18/3304-54, zo dňa 11.6.2018 pre skutok, obžalobou kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 22.2.2018 v čase asi o 06.00 hod. v k. ú. obce H. N. pri nadjazde cez železničnú trať smerom do obce H. N., ako spolujazdec v osobnom motorovom vozidle zn. P. S. Y., I.: D., zlatej farby, rok výroby 1997, VIN: J v hodnote 500 €, prikázal poškodenému U. G. ako vodičovi zastaviť toto motorové vozidlo, ktorého vlastníkom a oprávneným užívateľom je U. G., a po tom, ako poškodený U. G. uvedené vozidlo zastavil, obžalovaný ako spolujazdec násilím vytlačil von z osobného motorového vozidla poškodeného U. G. z miesta vodiča so slovami, aby vypadol z auta, lebo ho dobije jak psa, a po tom, čo sa poškodený U. G. nachádzal mimo svojho osobného motorového vozidla, obžalovaný si presadol na miesto vodiča a uvedeným osobným motorovým vozidlom odišiel preč smerom do Nového Mesta nad Váhom, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného ihneď po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Následne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil tromi podaniami zo dňa 5.12.2018, 15.1.2019 a 21.1.2019. V podaní zo dňa 5.12.2018 prokurátor uviedol nasledovné:

„V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa poukázal predovšetkým na skutočnosť, že poškodený U. G. pri svojej poslednej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 31.7.2018 významne zmenil svoju výpoveď, a to v prospech obžalovaného. Taktiež svedok A. G. pri svojej poslednej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 18.9.2018 čiastočne svoju výpoveď zmenil. Súd prvého stupňa vyhodnotil, že výpovede vyššie menovaných sú v rozpore, nie sú hodnoverné, pričom nie je možné sa jednoznačne prikloniť k pôvodnej verzii poškodeného G. a svedka G. a vysloviť nespochybniteľný záver, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v obžalobe. Súd dospel k záveru, že je potrebné v danom prípade aplikovať zásadu in dubio pro reo, nakoľko po vykonaní všetkých dôkazov súd nezískal vnútorné presvedčenie o vine obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností. Súd ďalej odôvodnil neakceptovanie návrhu prokurátora na prečítanie

trestného oznámenia č.1. 2-6 (zápisnica o trestnom oznámení zo dňa 22.2.2018) tým, že "trestné oznámenie nie je dôkazom, ale v zmysle § 119 odsek 2 Trestného poriadku je iba dôkazným prostriedkom a z toho dôvodu sa aj zakladá do vyšetrovacieho spisu. Ide o skutočnosť, prirodzene zaradenú do štádia trestného konania "pred začatím trestného stíhania" a až na jeho základe sa v prípade, že orgán činný v trestnom konaní trestné oznámenie prijme, začínajú v trestnom konaní vykonávať a zabezpečovať dôkazy zákonu zodpovedajúcim spôsobom, teda tak, aby boli tieto vykonateľné a použiteľné v neskoršom štádiu trestného konania (v konaní pred súdom)." Súd odmietol grafologické skúmanie s odôvodnením, že je nadbytočné, nakoľko súd nemá za preukázané, či sa vôbec skutok stal a k tomu by predmetné skúmanie ani nemohlo prispieť. Aj v prípade, ak by znalec povedal, že zmluvu nepodpísal poškodený, táto skutočnosť by nepotvrdila, že pôvodná verzia poškodeného o tom, čo sa stalo dňa 22.2.2018 v čase asi o 06.00 hod., je pravdivá.

Prokuratúra má za to, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci a že spáchanie trestnej činnosti bolo dostatočne preukázané vykonaným dokazovaním v priebehu hlavných pojednávaní. Súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní predovšetkým nesprávne vyhodnotil hodnovernosť prvotných a neskorších výpovedí poškodeného G. a svedka G.. Taktiež obsah výpovede svedka G. zo dňa 18.9.2018 súd v napadnutom rozsudku uviedol a vyhodnotil nie v súlade so skutočným obsahom a zmyslom jeho výpovede na hlavných pojednávaniach, keď túto vyhodnotil ako zásadne zmenenú, hoci tento svedok predovšetkým uvádzal, že sa už pre odstup času na spáchanie skutku presne nepamätá a preto odkazuje na obsah svojich predchádzajúcich výpovedí (v ktorých obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne a priamo usvedčoval).

Pokiaľ ide o skutočnosť, že pošk. G. aj sv. Y. vo svojich prvotných výpovediach najprv jednoznačne usvedčovali obžalovaného a následne zmenili svoje výpovede a vypovedali v prospech obžalovaného, je potrebné uviesť, že je nesporné, že obaja títo svedkovia urobili v priebehu tohto trestného stíhania diametrálne odlišné výpovede a teda je nesporné, že každý z nich minimálne 1-krát vypovedal krivo.

Je potrebné preto vyhodnotiť, ktorá skupina ich výpovedí je pravdivá. Nie je možné automaticky dospieť k takému hodnoteniu, že ako pravdivé sú posledné svedecké výpovede. Sú tu totiž dve možné verzie: svedok najprv vypovedal úmyselne krivo a krivo obviňoval obžalovaného z trestnej činnosti, ktorú v skutočnosti nespáchal - následne sa však svedok pod vplyvom nejakých okolností rozhodol zmeniť výpoveď aktuálne vypovedá pravdivo, svedok najprv vypovedal pravdivo, popisoval pravdivo trestnú činnosť obžalovaného a tak ho usvedčoval - následne sa však svedok pod vplyvom nejakých okolností rozhodol zmeniť výpoveď a aktuálne vypovedá nepravdivo.

Pri hodnotení skupiny diametrálne odlišných výpovedí je potrebné:

- hodnotiť výpovede vo svetle ostatných dôkazov,
- vychádzať aj z vierohodnosti vyjadrenia svedka ohľadne dôvodov zmeny výpovede,
- posudzovať možné motívy zmeny výpovede.

Pošk. G. vysvetlil zmenu svojej výpovede v podstate tak, že po tom, ako sa aj on dostal do väzby, uvedomil si, ako tam je a nechce, aby niekto sedel kvôli jeho krivej výpovedi, chce, aby aj proti nemu ľudia vypovedali pravdivo. Takéto vysvetlenie prokuratúra nepovažuje za vierohodné. Pošk. G. bol v čase svojej zmenenej výpovede (31.7.2018) vo väzbe za trestný čin nebezpečného vyhrážania, ku ktorému sa však v plnom rozsahu priznal a teda v jeho trestnej veci nebol dôvod mať pochybnosti o nejakých nepravdivých výpovediach a teda toto nemôže byť skutočným motívom zmeny jeho výpovede. Navyše, s výpoveďou obžalovaného si rozporuje aj zmenená výpoveď pošk. G. zo dňa 31.7.2018, v ktorej poškodený uviedol, že obž. C. predal vozidlo za 180 € (obžalovaný však uvádza, že vozidlo kúpil za 250 €) a že s obž. C. podpísali dve kúpne zmluvy (obž. C. sa však zmieňuje len o jednej kúpnej zmluve).

Pošk. G. taktiež uviedol, že ho na krivú výpoveď naviedol sv. O., jeho motívom mal byť záujem kúpiť predmetné vozidlo. Toto však sv. O. jednoznačne odmietol s tým, že on nemal záujem o to vozidlo, lebo momentálne nedisponuje vodičským oprávnením. Z obsahu výpovede a prejavu sv. O. na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že on nemal žiaden motív, aby niekoho navádzal

na krivé obvinenie obž. C.. Pošk. G. tiež uviedol, že sv. O. navádzal na krivú výpoveď aj sv. G.. Sv. O. aj sv. G. však akékoľvek ovplyvňovanie v tomto smere odmietli. I

Sv. Y. zasa zmenu výpovede odôvodnil tým, že si po svojej prvej výpovedi uvedomil, že obž. C. môže dostať veľa rokov basy a tak on zmenil výpoveď a vypovedal, ako to skutočne bolo. Z výpovede sv. Y. však nemožno identifikovať žiadne relevantné skutočnosti, prečo by on mal v prvotnej výpovedi krivo obviňovať obž. C..

Obž. C., pošk. G. aj svedkovia boli na hlavnom pojednávaní prokurátorom dopytovaní ohľadne ich predchádzajúceho vzťahu, konfliktom a pod. Žiaden z nich však neuviedol nič, čo by mohlo byť vyhodnotené ako možný motív krivých usvedčujúcich (prvotných) výpovedí. Pred spáchaním stíhaného skutku nemali menovaní medzi sebou žiadne nepriateľské vzťahy či konflikty alebo nevyrovnané účty.

Z dlhodobých skúseností orgánov činných v trestnom konaní a súdov vyplýva, že v prípade krivých výpovedí či zmeny výpovedí sa v prevažnej väčšine prípadov jedná o to, že sa svedok snaží svojou výpoveďou vyvinúť obžalovaného, ku ktorému má nejaký pozitívny vzťah (manžel, kamarát a pod.). Prípady, kedy by si nikto na niekoho výslovne vymyslel spáchanie trestného činu a v tomto smere proti niekomu krivo vypovedal (dokonca že by takto niekoho "dostal" do väzby), sú 'nevidané. V danom prípade sa navyše nejedná o prípad, kedy by bolo spáchanie skutku preukazované len jednou takouto výpoveďou. Okrem výpovedí pošk. G. je tu aj zmenená výpoveď sv. Y., čiastočne v prospech obžalovaného modifikovaná výpoveď sv. G. a úplne nepochopiteľná výpoveď sv. Z. (ktorý vypovedá v rozpore aj s tým, o čom zhodne vypovedajú obžalovaný aj poškodený - zastavenie vozidla a presadenie si pošk. do druhého vozidla pri nadjazde v Trenčianskych Bohuslaviciach).

Je dôvodné sa domnievať, že pošk. G. aj ostatní svedkovia svoje výpovede zmenili, resp. nevypovedajú pravdu nie z dôvodu strachu zo sv. O., ale zo strachu z obž. C.. Ovplyvniteľnosť svedkov, resp. ich zraniteľnosť v tomto smere je daná aj tým, že na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obž. C., pošk. G., sv. G. aj sv. Z. boli v čase skutku pod vplyvom drog, pravdepodobne pervitínu. Nakoľko sa jedná o užívateľov drog, zároveň sv. Y. aj sv. G. sa dopúšťali krádeží, môžu menovaní na seba všeličo vedieť a zrejme si po vzatí obž. C. do väzby uvedomili, že keby obž. C. spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, mohli by mať problémy a preto zrejme z obavy z prezradenia toho, čoho sa dopustili (krádeže, zadovážovanie a užívanie drog) sa mohli aj dobrovoľne rozhodnúť zmeniť výpovede v prospech obž. C.. Nie je teda

vylúčená ani taká verzia, že aj keby obž. C. poškodeného či svedkov skutočne nijako neovplyvňoval, títo sa mohli rozhodnúť sami zrazu začať vypovedať v jeho prospech, avšak nie z dôvodu, že by si uvedomili svoje predchádzajúce krivé výpovede, ale z obavy, čo by obž. C. na nich mohol povedať, resp. z obavy z pomsty obž. C. po prepustení na slobodu, ktorú obavu mohli mať aj bez prípadného ovplyvňovania zo strany obžalovaného, vedomí si agresívnej povahy obžalovaného, ako ju aj sami svedkovia popisovali, a vedomí si skutočnosti, že obžalovaný je užívateľom drog. Sv. Y. je za drogovú trestnú činnosť aj právoplatne odsúdený a bolo mu uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou, čo jeho náchylnosť na zmenu výpovede len umocňuje. Rovnako pošk. G. sa vyjadril, že bol v čase skutku užívateľom drog.

Súd iniciatívne zabezpečil správu ÚVV Ilava zo dňa 7.8.2018, z ktorej vyplýva, že obžalovaný s poškodeným sa vo výkone trestu stretnúť nemohli, nakoľko sú umiestnení v rôznych oddieloch. Túto správu súd zrejme vzal za akýsi rozhodujúci dôkaz toho, že obžalovaný na poškodeného nemohol vplývať, aby svoju výpoveď zmenil (opomínajúc možnosť, že tak obžalovaný mohol urobiť prostredníctvom iných osôb, resp. prostredníctvom odkazu poslaného po inej osobe). Avšak vyžiadanie správy z ÚVV Ilava a následná odpoveď nemajú dostatočnú relevanciu, nakoľko je logické, že k ovplyvňovaniu svedkov nemusí dochádzať priamo zo strany obžalovaného, ale skôr cez iné osoby. Je to aj bezpečnejšie, lebo keby poškodený povedal, že ho obžalovaný priamo ovplyvňoval, tak by to bol dôvod kolúznei väzby. Ale keby poškodený povedal, že nejaký iný väzeň mu odkázal, aby vypovedal určitým spôsobom, obžalovaný môže v takom prípade ľahko zaprieť, že o takom niečom nemal vedomosť. Je logické, že ovplyvňovanie svedkov je bezpečnejšie robiť prostredníctvom iných osôb. Súd zrejme považoval zmenenú výpoveď poškodeného za hodnovernejšiu preto, lebo nezistil priame ovplyvňovanie zo strany obžalovaného, avšak súd úplne opomenul aj ďalšie možné dôvody či motívy, ktoré mohli k zmeneniu výpovede poškodeného viesť, a ktoré mohli nastať aj bez priameho pričinenia obžalovaného, ako som to už uviedol vyššie.

Je síce pravdou, že sa doposiaľ nepodarilo nepochybne objasniť, čo je skutočnou príčinou zmeny výpovedí najmä poškodeného U. G. (čo má rozhodujúci význam na posúdenie, či sú pravdivé jeho prvotné výpovede alebo posledná, zmenená výpoveď), avšak verzia prezentovaná pošk. G. je nevierohodná.

Prokuratúre sa po vyhlásení napadnutého rozsudku podarilo zabezpečiť z inej trestnej veci (ČVS: ORP-105/VYS-NM-2018, prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zákona) zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného U. G. zo dňa 25.5.2018. Overenú kópiu zápisnice v prílohe predkladám, pričom uvádzam, že táto zápisnica je v našom konaní použiteľná ako listinný dôkaz a navrhujem ju prečítať a oboznámiť na zasadnutí odvolacieho súdu. Obsah tohto dôkazu okrem iného sponchybňuje dôvody U. G., ktoré tento uvádzal ako dôvody zmeny jeho výpovede a zároveň potvrdzuje presvedčenie prokuratúry, že pravdivé a vierohodné sú prvotné výpovede U. G., v ktorých obžalovaného jednoznačne a priamo usvedčoval.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na časovú genézu jednotlivých výpovedí, resp. zmenených výpovedí: sv. O. Y. vypovedal dňa 23.2.2018 (usvedčuje obvineného) a následne dňa 28.3.2018 (vyvíňuje obvineného). Pošk. G. vypovedal v prípravnom konaní dňa 22.2.2018 a 23.2.2018 (usvedčuje obvineného). Následne U. G. vypovedal v inej trestnej veci (súvisiacej) dňa 25.5.2018, kedy uvádzal okolnosti požičania a nevrátenia vozidla U. C. obdobne, ako v žalovanej trestnej veci a kedy sa zároveň "posťažoval" že sv. O. Y. zmenil svoju výpoveď vo veci lúpeže v prospech obž. C. (a teda v neprospech pošk. G.), pričom uviedol: "Taktiež chcem uviesť, že mi O. Y. asi pred mesiacom povedal, že zmenil výpoveď v prospech U. C.

v tej veci lúpeže. Zmenil ju preto, lebo sa dohodol s U. C., že keď vide

U. C. z basy, tak to auto bude ich a ja budem ten, ktorý si všetko vymyslel, že všetko zvalia na mňa a oni si tu budú šéfovať. O. Y. je feťák, púšťa si do kábla. Nechcem mať problémy so zákonom, chcem povedať všetko čo viem a hlavne pravdu." Následne pošk. G. vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 20.7.2018 (usvedčoval obžalovaného) a opakovane dňa 31.7.2018 (úplne zmenil výpoveď, resp. odvolal svoje predchádzajúce výpovede a zrazu vypovedal v prospech obž. C.).

Z výpovede U. G. zo dňa 25.5.2018 vyplýva, že obž. U. C. mal ovplyvňovať svedka O. Y., aby svoju výpoveď zmenil. Ovplyvňovaniu nemohol brániť ani pobyt vo väzbe, nakoľko väzba obž. C. nebola kolúzna. Nie je preto vylúčené, že obžalovaný počas svojho pobytu vo väzbe ovplyvňoval aj poškodeného. Počas väzobného trestného stíhania obž. U. C. sa dostal do väzby aj pošk. U. G., ktorý práve počas svojho väzobného stíhania svoju usvedčujúcu výpoveď zmenil, čo môže byť ovplyvnené aj obavou, aby sa mu vo väzení náhodou niečo nestalo, nakoľko tam je každá osoba viac zraniteľná. Avšak pošk. U. G. je toho času na slobode a nie je vylúčené, že by sa po vykonaní grafologického skúmania nevrátil späť k svojim usvedčujúcim výpovediam s tým, že na hlavnom pojednávaní dňa 31.7.2018 vypovedal tak, ako vypovedal, z obavy o svoju bezpečnosť, nakoľko bol v tom čase vo väzbe.

Najviac pravdepodobná sa prokuratúre javí verzia, že pošk. G. sa v období medzi 20.7.2018 a 31.7.2018 pod vplyvom svojho väzobného stíhania rozhodol zmeniť výpoveď z dôvodu, že si nechcel ďalej robiť problémy s ľuďmi ako U. C. či O. Y., resp. zo strachu z obž. U. C..

Pošk. G., sv. G. aj sv. Z. na hlavnom pojednávaní zhodne popísali správanie obž. C. po ceste z Nového Mesta nad Váhom do Trenčína, v Trenčíne, ako aj po ceste späť ako agresívne, násilné a nevyspytateľné. Správanie obž. C. bolo aj dôvodom, prečo pošk. G. a sv. G. chceli ísť po sv. Z., prečo chceli, aby šiel s nimi. Pošk. G. aj sv. G. vyjadrili strach z obž. C. a obavu o svoju bezpečnosť. Tieto ich pocity iste umocnil aj vplyv drog, pod ktorých vplyvom boli menovaní v tom čase. Je logické, že ak má niekto z niekoho obavu a strach, tak sa mu snaží vyhýbať, neprovokovať ho, nezadávať mu dôvod na akýkoľvek útok. A nie aby si niekto vymyslel na takúto osobu zločin, šiel ho na políciu udať za vykonštruovaný skutok. Je nelogické, aby následne šli pošk. G. a sv. G. na políciu a krivo obvinili obž. C. z vymysleného skutku, keby sa naozaj žiaden skutok nestal.

Pokiaľ ide o zmenenú výpoveď svedka A. G., tento svedok v prípravnom konaní aj vo svojej 1. výpovedi na hlavnom pojednávaní (20.7.2018) jednoznačne obžalovaného usvedčoval zo spáchania žalovaného skutku. Na hlavnom pojednávaní dňa 18.9.2018 bol svedok G. opätovne vypočutý, pričom na otázky prokurátora odpovedal, že sa pridržiava svojich doterajších výpovedí, je pravda, ako vypovedal pred

vyšetrovateľom i súdom, zotrúva na tom. Zopakoval, že ho na jeho výpovede nikto nenavádzal ani ho nikto neovplyvňoval. Následne svedka vypočúvala obhajoba. Po otázke obžalovaného, či bol sv. G. v čase skutku pod vplyvom drogy, svedok so zahanbením priznal, že áno. Priznal sa k tomu aj napriek tomu, že šoféroval vozidlo, čo svedka vykresľuje v negatívnom svetle. Mohol to zaprieť, nie je o tom žiaden medicínsky podložený dôkaz, že bol v čase skutku pod vplyvom drogy, ale on povedal pravdu, hoci sa viditeľne hanbil. Keď sa priznal k takejto veci, ktorá haní jeho samého, nie je dôvod pochybovať, že vypovedal pravdu aj pred vyšetrovateľom a pri 1. výpovedi na hlavnom pojednávaní. Hoci aj na začiatku 2. výpovede na hlavnom pojednávaní uviedol, že na svojich výpovediach zotrúva, po vyššie uvedenej otázke obžalovaného ohľadne užívania drog, sv. G. viditeľne zneistiel, a pri následnom chytaní za slovíčka vypovedal naoko rozporne, uviedol, že sa na skutok už presne nepamätá, že nemôže potvrdiť to, že by pošk. G. z vozidla vyhodil násilím obžalovaný, "vystúpenie" poškodeného z vozidla už neopisoval tak jednoznačne, ako v dovtedajších jeho výpovediach. Na záverečnú otázku prokurátora však uviedol, že vypovedal vždy tak, ako to vnímal, nevypovedal krivo (na rozdiel od pošk. G. a sv. Y., ktorí vedome zmenili svoje výpovede v prospech obžalovaného). Výpovede sv. G. preto treba hodnotiť ako usvedčujúce obžalovaného, aj napriek tomu, že jeho posledná výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 18.9.2018 nebola až taká jednoznačná, najmä po otázkach obžalovaného na užívanie drog. Aj prejav sv. G. na hlavnom pojednávaní (porovnanie jeho dvoch výpovedí) je ukázkou toho, v akej zraniteľnej situácii je svedok - užívateľ drog a ako ľahko je ho možné jednou otázkou zneistiť a zabezpečiť, aby vypovedal odlišne, resp. aby radšej pomlčal o protiprávnom konaní iného. Výpovede pred vyšetrovateľom, ako aj výpovede na hlavnom pojednávaní sú však vo svojej podstate a súhrne konzistentné a hodnotím ich ako priamo usvedčujúce obžalovaného.

Svedok O. Z. vypovedal v rozpore aj s tým, o čom zhodne vypovedajú obžalovaný aj poškodený samotné zastavenie vozidla pri nadjazde v Trenčianskych Bohuslaviciach a presadnutie si poškodeného do druhého vozidla. Tento svedok, ktorý by mohol byť "jazýčkom na váhach" pri dokazovaní, vypovedá úplne nepochopiteľne a nepotvrďuje výpoveď ani obž. C., ani pošk. G., ani sv. G. v rozhodujúcich okolnostiach uvedených v skutkovej vete obžaloby. Podľa neho vozidlo, v ktorom boli obžalovaný a poškodený, pri nadjazde ani nezastalo a šlo priamo do Nového Mesta nad Váhom. Pri úvahách o motíve takejto výpovede sa okrem ovplyvnenia drogami naskytá vysvetlenie, že sv. Z. nechce nikomu škodiť a tak "radšej nič nevidel", teda akože skutok obž. C. nevidel. Sv. Z. sa zároveň zhodne s pošk. G. a sv. G. vyjadril, že obž. C. sa v predmetné ráno prejavoval agresívne a násilne. Nie je preto vylúčené, že aj tento svedok mohol mať obavu vypovedať proti obž. C..

Pokiaľ ide o prokuratúrou navrhované grafologické skúmanie, resp. pribratie znalca z odboru písmaoznactva za účelom posúdenia písma resp. podpisu pošk. U. G. na kúpnej zmluve i plnomocenstve datovaných dňom 18.2.2018, ktoré súd na hlavnom pojednávaní odmietol, uvádzam, že v tom ktorom štádiu trestného konania je potrebné dôkladne zvažovať potrebný rozsah dokazovania a zabezpečenie jednotlivých dôkazov.

V štádiu prípravného konania obhajoba navrhovala grafologické skúmanie, čo však orgány činné v trestnom konaní v tomto štádiu trestného konania neakceptovali, vzhľadom na skutočnosť, že v tom štádiu trestného konania existoval dostatok iných dôkazov usvedčujúcich obžalovaného, čo v konečnom dôsledku potvrdil aj sám súd - rozhodnutím o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby. Vykonanie tohto dôkazu sa v štádiu prípravného konania javilo ako nadbytočné, aj vzhľadom na relatívne časovo náročné takéto znalecké dokazovanie a dostatok ostatných usvedčujúcich dôkazov.

Po podaní obžaloby obhajoba vykonanie tohto dôkazu znova navrhla a prokuratúra nemala voči tomu žiadne námietky a toto ponechala na úvahe súdu. Prokuratúra bola v tom štádiu trestného konania toho názoru, že existuje dostatok dôkazov na odsúdenie obžalovaného a predpokladala, že znalecké dokazovanie vinu obžalovaného len potvrdí.

Po hlavnom pojednávaní dňa 31.7.2018, na ktorom pošk. G. svoju výpoveď zmenil, však podľa názoru prokuratúry jednoznačne nastala potreba grafologického skúmania. Táto potreba neodpadla tým, že poškodený zmenil svoju výpoveď a teda nie je už sporné, či uvedené dokumenty podpísal alebo nie. Zmena výpovede poškodeného neznamena, že práve táto jeho posledná výpoveď je pravdivá. Toto jednoznačne vyplýva aj z uznesenia samotného Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.8.2018, v ktorom konštatoval, že aj napriek zmene výpovede pošk. G. je obžaloba naďalej podaná dôvodne a výpovede

bude potrebné v ďalšom konaní vyhodnotiť. Podľa názoru prokuratúry bolo potrebné v danom štádiu trestného konania zisťovať, ktorá zo skupín výpovedí pošk. G. je pravdivá, aj formou tohto znaleckého dokazovania. Takéto znalecké dokazovanie môže objasniť, či G. predmetné dokumenty podpísal alebo nie a teda ktorá zo skupín jeho výpovedí je pravdivá, a v konečnom dôsledku jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť obhajobu obžalovaného. Grafologické skúmanie by mohlo objasniť rozhodujúcu skutočnosť, či je podpis U. G. na predmetných písomnostiach naozaj jeho, a teda nielen otázku vlastníckeho práva (čo je tiež obsahom popisu skutku uvedeného v obžalobe), ale najmä verifikovať pravdivosť a hodnovernosť výpovedí poškodeného U. G.. V prípade, ak by grafologické skúmanie potvrdilo, že predmetné dokumenty skutočne podpísal pošk. G., hoci sa snažil podpísať inak ako bežne zvykne, bolo by možné jednoznačne konštatovať, že posledná výpoveď pošk. G. je skutočne pravdivá a obhajoba obžalovaného vierohodná. Avšak v prípade, ak by sa vylúčil pošk. G. ako pisateľ sporných podpisov (čo je možné podrobným skúmaním markantov zistiť aj v prípade imitovania podpisu, iného podpisovania ako bežne), tak by sa týmto jednoznačne potvrdila verzia prokuratúry, že pravdivé sú prvotné výpovede pošk. G., v ktorých uvádzal, že sporné písomnosti nepodpísal a nie posledná výpoveď, v ktorej zrazu uviedol, že sporné písomnosti podpísal. V závislosti od takéhoto výsledku by bolo možné jednoznačne vyhodnotiť aj ostatný obsah výpovedí poškodeného. Pritom skutočnosť, či bolo predmetné vozidlo skutočne kúpené alebo nie, resp. spor o vozidlo, je zrejme príčinou samotného spáchania skutku.

Obhajoba síce namietala, že grafologické skúmanie by predĺžilo väzbu a po 31.7.2018 s ním už nesúhlasila, avšak je potrebné uviesť, že potreba vykonania dôkazov sa nemôže odvíjať od toho, či je obžalovaný stíhaný väzobne alebo na slobode. Je vysoko pravdepodobné, že pokiaľ by bol v tom čase obžalovaný stíhaný na slobode, grafologické skúmanie by bolo vykonané, nakoľko je to jednoznačne potrebné na objasnenie veci a na vyhodnotenie vierohodností výpovedí obž. C., pošk. G., sv. Y. aj sv. G.. Skutočnosť, že obžalovaný bol v tom čase vo väzbe, nemala spôsobiť rezignáciu na potrebu zabezpečenia potrebného dôkazu, hoci aj časovo náročnejšieho.

Prokuratúra je toho názoru, že nakoľko bol obž. C. oslobodený, a teda sa už nenachádza vo väzbe, resp. je stíhaný na slobode, v súčasnej dobe nič nebráni vykonaniu vyššie uvedeného grafologického skúmania, potrebného na náležité objasnenie veci. Preto navrhujem, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a uložil okresnému súdu vykonať vyššie označené grafologické skúmanie.

Pozornosť treba venovať aj výpovedi svedka S. H., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že keď sa pýtal obž. C. na pôvod vozidla (ktoré mu tento predal dňa 22.2.2018 za 100 €), obž. C. mu uviedol, že ho kúpil, pričom uviedol, že pri kúpe zmluvu nespísali, lebo obž. Herák auto kupoval od kamaráta! Teda vychádzajúc z výpovede tohto nezávislého svedka, žiadna zmluva nebola medzi obžalovaným a poškodeným spísaná, resp. túto mohol dodatočne spísať obžalovaný ako "dôkaz kúpy vozidla".

Prokuratúra má za to, že prvotné výpovede poškodeného U. G., ako aj výpovede svedkov A. G. a I. O. (ktoré hodnotí ako spontánne, konzistentné a vierohodné) v spojení s listinnými a ďalšími dôkazmi poskytujú dostatočný podklad na uznanie obžalovaného vinným v zmysle podanej obžaloby, a to po doplnení dokazovania znaleckým posudkom z odvetvia písomoznalctva (ktoré súd prvého stupňa doposiaľ nepripustil).

Okrem nevykonania grafologického skúmania prokuratúra namieta aj skutočnosť, že súd odmietol na hlavnom pojednávaní prečítať zápisnicu o trestnom oznámení zo dňa 22.2.2018 (č.1. 2-6), hoci z dlhoročnej súdnej praxe vyplýva, že trestné oznámenie (či už písomné alebo vo forme zápisnice o trestnom oznámení) sa štandardne akceptuje a oboznamuje na hlavnom pojednávaní ako dôležitý dôkaz, nakoľko zo zápisnice o trestnom oznámení je možné okrem iného zistiť, s akým časovým odstupom od spáchania skutku bolo trestné oznámenie urobené, porovnať obsah oznamovaných skutočností s neskoršou výpoveďou a pod. Napokon aj samotné ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku výslovne uvádza, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkazné prostriedky uvedené ustanovenie uvádza príkladom, avšak nechýba medzi nimi ani "oznámenie".

Z vyššie uvedených dôvodov považujem napadnutý rozsudok za nezákonný, pretože súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu, nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre

rozhodnutie, nevykonali dôkazy potrebné na dostatočné zistenie skutkového stavu a preto nesprávne rozhodol.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/14/2018 zo dňa 20.9.2018 v celom rozsahu, a aby v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

V podaní zo dňa 15.1.2019 prokurátor uviedol nasledovné:

„V nadväznosti na odôvodnenie odvolania zo dňa 5.12.2018 uvádzam, že v rámci konania, ktoré rozsudku predchádzalo, namieta prokuratúra aj závažné porušenie ustanovenia § 240 ods. 1 Tr. poriadku, pretože súd doručil poškodenému U. G. obžalobu č. Pv 191/18/3304-54 zo dňa 11.6.2018 až dňa 20.9.2018, teda v deň, keď bol aj vyhlásený oslobodzujúci rozsudok. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 20.9.2018 vyplýva (č.1. 462 spisu), že: „Samosudca krátkou cestou doručuje poškodenému obžalobu.“

Prokurátor obžalobu č. Pv 191/18/3304-54 zo dňa 11.6.2018 doručil na súd dňa 12.6.2018, a to v potrebnom počte rovnopisov, aby súd mohol rovnopis obžaloby doručiť každej z oprávnených osôb v zmysle § 240 ods. 1 Tr. poriadku. Prokurátor doručil na súd 6 rovnopisov obžaloby - 1 x pre obžalovaného, 1 x pre obhajcu, 1 x pre poškodeného, 2x zostáva pre súd, 1 x priamo zažurnalizované v spise.

Podľa § 240 ods. 1 Tr. poriadku po doručení obžaloby súd bez meškania nariadi doručiť rovnopis obžaloby obvinenému a jeho obhajcovi, poškodenému, zúčastnenej osobe, zákonnému zástupcovi obvineného, ak ten nie je spôsobilý na právne úkony alebo ak jeho spôsobilosť na právne úkony bola obmedzená, e) zástupcovi záujmového združenia občanov, ak bolo kladne rozhodnuté o jeho účasti na hlavnom pojednávaní, pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy osobe, do ktorej rúk je obvinený povinný plniť povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného.

Podľa komentára k Trestnému poriadku (Minárik, Š. a kol.: Trestný poriadok, Stručný komentár Bratislava, Iura Edition 2006) cieľom tohto ustanovenia (§ 240 ods. 1 Tr. poriadku) je zrýchliť trestné konanie a vytvoriť priestor pre kontradiktórny charakter hlavného pojednávania. Preto po pridelení veci konkrétnemu (zákonnému) sudcovi, ktorý obžalobu preskúma v intenciách § 238 ods. 1, nariadi doručiť obžalobu osobám uvedeným v odseku 1 tohto ustanovenia, bez ohľadu na to, že ešte neurčuje termín hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia na predbežné prejednanie obžaloby. Tým sa najmä obvinenému (a jeho obhajcovi) aj poškodenému vytvorí širší priestor na oboznámenie sa s dôkazmi, ktoré prokurátor navrhuje vykonať, a tým sa vytvorí aj potrebný časový priestor pre navrhovanie vlastných dôkazov obvineným (obhajcom), resp. aj poškodeným.

Teda súd prvého stupňa bol v zmysle § 240 ods. 1 Tr. poriadku bez akýchkoľvek pochybností povinný bez meškania zabezpečiť doručenie obžaloby nielen obvinenému a jeho obhajcovi, ale aj poškodenému (ktorý má takisto svoje práva určené Trestným poriadkom, ktoré treba rešpektovať). Hoci súd dňa 22.6.2018 nariadil termín hlavného pojednávania na deň 20.7.2018, kedy bolo hlavné pojednávanie aj vykonané, a hoci následne boli vykonané hlavné pojednávania aj v dňoch 31.7.2018, 17.8.2018, 18.9.2018 a 20.9.2018, súd poškodenému U. G. doručil obžalobu až na poslednom hlavnom pojednávaní - dňa 20.9.2018. Súd tak urobil napriek tomu, že mu v tom nebránila žiadna závažná okolnosť,

nakoľko poškodený U. G. bol na každom hlavnom pojednávaní osobne prítomný. V dôsledku nedoručenia obžaloby poškodenému U. G. sa tento nemohol dostatočne oboznámiť s obsahom obžaloby a stavom konania, nemohol riadne uplatňovať svoje práva, napriek tomu bolo prístupné k jeho výsluchom na hlavných pojednávaniach.

Vyššie uvedené porušenie ustanovenia § 240 ods. 1 Tr. poriadku považujem v danom prípade za závažné najmä preto, že pošk. G. na hlavnom pojednávaní dňa 20.7.2018 priamo usvedčoval obžalovaného a na hlavnom pojednávaní dňa 31.7.2018 zrazu z doposiaľ presnejšie nezistených dôvodov úplne zmenil svoju výpoveď, odvolal svoje predchádzajúce výpovede a v podstate tvrdil, že skutok sa nestal.

Nie je vylúčené, že aj porušenie vyššie uvedeného zákonného ustanovenia bolo jednou zo skutočností, ktoré mali vplyv na rozhodnutie poškodeného o zásadnej zmene výpovede. Vyššie uvedené porušenie ustanovenia § 240 ods. 1 Tr. poriadku zároveň sponchybňuje zákonnosť celého hlavného pojednávania, počnúc dňom 20.7.2018 (obdobne, ako by to bolo v prípade nedoručenia obžaloby obžalovanému).

Záverom uvádzam, že prokurátor sa o tejto skutočnosti dozvedel až priamo na hlavnom pojednávaní dňa 20.9.2018, kedy s prekvapením sledoval, že súd až v uvedený deň doručuje obžalobu poškodenému. Prokurátor nemohol uvedenú skutočnosť namietat už skôr, nakoľko nemohol ani len predpokladať, že súd začne hlavné pojednávanie dňa 20.7.2018 bez toho, že by bol doručil obžalobu oprávneným osobám.

Navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/14/2018 zo dňa 20.9.2018 v celom rozsahu, a aby v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

V podaní zo dňa 21.1.2019 prokurátor uviedol nasledovné:

„Prokuratúre sa po vyhlásení napadnutého rozsudku podarilo zabezpečiť z inej trestnej veci (ČVS: ORP-105NYS-NM-2018, prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zákona) zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného U. G. zo dňa 8.1.2019, ktorá mi bola dnešného dňa ako dozorujúcemu prokurátorovi predložená. Overenú kópiu zápisnice v prílohe predkladám, pričom uvádzam, že táto zápisnica je v našom konaní použiteľná ako listinný dôkaz a navrhujem ju prečítať a oboznámiť na zasadnutí odvolacieho súdu. Obsah tohto dôkazu potvrdzuje presvedčenie prokuratúry, že pravdivé a vierohodné sú prvotné výpovede U. G., v ktorých obžalovaného jednoznačne a priamo usvedčoval. Zároveň poskytuje aj odpoveď na otázku ohľadne dôvodov zásadnej zmeny jeho výpovede - nútenie k zmene výpovede zo strany obž. U. C.. Svedok - poškodený U. G. vo výpovedi dňa 8.1.2019 okrem iného uviedol:

"Trvám si na svojej predchádzajúcej výpovedi. Na súde som zmenil svoju výpoveď preto, lebo sa mi U. C. vyhráždal a on chcel jednu vec. Najprv ma navádzal na to, aby sme to povedali na I. O.. Lebo ten mi chcel s tým pomôcť, tak on to chcel na neho zvaliť. Potom sa mi začal vyhráždaj, že po 10 rokoch vinde a že uvidím čo bude. Potom začal s tým, že má uplateného sudcu. Že aj tak mu to nedokážu. Takto sa mi vyhráždal v autobuse keď sme išli na pojednávanie na súd do Nového Mesta nad Váhom, kde som zmenil výpoveď. Prevážala nás stráž v jednom aute. Sedeli sme tak do kríža a U. C. na mňa šuškal. Aj si dal dole putá z rúk. Nepovedal som to strážnikom, ktorí nás prevádzali. Tí ho však raz napomenuli, aby bol ticho. Ešte sa mi takto vyhráždaj aj v kletke na súde, kde sme sedeli. Nevedel som čo mám spraviť, ešte aj tá väzba mi tlačila na hlavu, lebo aj ja som bol vo väzbe za nebezpečné vyhráždanie. Tak som si pred sudcom vymyslel, že som U. C. to auto predal. No a to som chcel, U. C. nahováral ešte aj ostatných svedkov aby svedčili proti mne. Takto nahováral proti mne A., aj O.. Ja som aj chcel aby sudca vypočul A., aby povedal že ho U. C. nahováral, aby vypovedal proti mne, ale sudca ho nepredvolal. Mne A. povedal, že by išiel vypovedať a že by povedal, že ho U. C. nahováral. Žiadnu kúpno-predajnú zmluvu s U. C. som nepodpísal, zmluvu si U. C. vymyslel a podpísal ju za mňa. Podpis napodobnil zo zmluvy, ktorú som mal v kasičku v aute. Touto zmluvou som kúpil auto od predchádzajúceho majiteľa. Celá vec sa teraz dostala na krajský súd, kde keď budem predvolaný tak budem vypovedať tak ako dnes pred vyšetrovateľom.“

Vo svetle vyššie uvedených skutočností je zrejماً plná opodstatnenosť argumentácie prokurátora, uvedenej v odôvodnení odvolania zo dňa 5.12.2018.

Preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne buď zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu alebo prípadne ešte pred tým doplniť dokazovanie výsluchom pošk. G. k vyššie uvedeným skutočnostiam.

Navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1ST 14/2018 zo dňa 20.9.2018 v celom rozsahu, a aby v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátorka krajskej prokuratúry zotrvala na písomných dôvodoch odvolania a navrhla rozhodnúť v zmysle petitu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania s tým, že modifikuje dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť oslobodzujúceho výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého oslobodzujúceho výroku rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní prokurátora je vytýkané nedoručenie obžaloby poškodenému v súlade s ustanovením § 240 ods. 1 písm. b) Tr. por., keď okresný súd bez meškania nedoručil obžalobu poškodenému po jej doručení, ale doručil ju poškodenému až na hlavnom pojednávaní dňa 20.9.2018, v ktorý deň došlo aj k vyhláseniu napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd stál pred úlohou posúdiť, či táto chyba konania je podstatnou chybou konania, zakladajúcou dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že nie každé porušenie procesných predpisov v trestnom stíhaní (chyba konania) je zákonným dôvodom na zrušenie rozsudku podľa tohto ustanovenia. Z dôvodu porušenia procesných ustanovení je odvolací súd povinný zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa len v prípade existencie podstatnej chyby konania. Uvedené ustanovenie uvádza len príklady, z porušenia akých ustanovení má byť vyvodený záver o existencii podstatnej chyby konania („ ... najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby“).

Z obsahu spisového materiálu, najmä zo zápisníc z hlavného pojednávania v dňoch 20.7.2018, 31.7.2018, 17.8.2018, 18.9.2018 a 20.9.2018, vyplýva, že poškodený sa všetkých týchto termínov hlavného pojednávania zúčastnil, obžaloba bola prokurátorom prednesená v prítomnosti poškodeného, dodatočne bolo poškodenému doručené aj písomné vyhotovenie obžaloby, poškodenému bolo umožnené vykonávať svoje procesné oprávnenia v súvislosti s vykonávanými dôkazmi, robiť návrhy na vykonanie dôkazov. Z tohto pohľadu podľa názoru odvolacieho súdu bolo postupom okresného súdu umožnené poškodenému zúčastňovať sa na procese objasňovania veci. Z uvedeného dôvodu nedodržanie postupu podľa § 240 ods. 1 písm. b) Tr. por. okresným súdom vo vzťahu k poškodenému, odvolací súd s poukazom na uvedené nepovažoval v tomto konkrétnom prípade za podstatnú chybu konania, spočívajúcu v porušení takého ustanovenia, ktorým malo byť v danom prípade zabezpečené objasnenie veci alebo právo obhajoby v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd nezistil ani iné dôvody, pre ktoré by uvedené porušenie ustanovenia § 240 ods. 1 písm. b) Tr. por. v danom prípade znamenalo ohrozenie iného záujmu,

hodnotovo postaveného na úroveň záujmu zabezpečenia objasnenia veci alebo zabezpečenia práva na obhajobu. V danom prípade je tiež nepochybné, že v prejednávanej veci neprebiehalo adhézne konanie, v ktorom by sa rozhodovalo o nejakom hmotnoprávnom nároku poškodeného. Preto z týchto dôvodov odvolací súd nedospel k záveru, že nedoručenie obžaloby poškodenému v súlade s ustanovením § 240 ods. 1 písm. b) Tr. por. by v tomto konkrétnom prípade napĺňalo pojmové znaky podstatnej chyby konania v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu, z odvolania prokurátora a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal najmä správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru v zmysle § 285 písm. a) Tr. por., teda k záveru, podľa ktorého nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Z dôvodov odvolania prokurátora preto podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že prokurátor namieta nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov, v čom prokurátor vidí pochybenia v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Ďalej prokurátor namieta nevykonanie ním navrhnutých dôkazov okresným súdom, v čom prokurátor vidí pochybenia v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. Prokurátor v dôvodoch dovolania tiež navrhoval zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., s ktorým dôvodom sa zrejme nestotožnil nadriadený prokurátor, čo možno vyvodiť z modifikácie dôvodov odvolania nadriadeným prokurátorom na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, ktorý ho viedol k záveru, že vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Tento svoj záver okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyargumentoval nasledovne:

„Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa uplatní vtedy, ak na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, súd nemôže urobiť jednoznačný a nepochybniteľný záver o tom, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe.

Podanou obžalobou sa obžalovanému kládlo za vinu spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť na tom skutkovom základe, že "dňa 22.2.2018 v čase asi o 6.00 hod v k.ú. obce Trenčianske Bohuslavice pri nadjazde cez železničnú trať smerom do obce Trenčianske Bohuslavice, ako spolujazdec v osobnom motorovom vozidle zn. P. S. Y., I.: D zlatej farby, rok výroby 1997, VIN: J v hodnote 500 €, prikázal poškodenému U. G. ako vodičovi zastaviť toto Motorové vozidlo, ktorého vlastníkom a oprávneným užívateľom je U. G., a po tom ako poškodený U. G. uvedené vozidlo zastavil, obžalovaný ako spolujazdec násilím vytlačil von z osobného motorového vozidla poškodeného U. G. z miesta vodiča so slovami, aby vypadol z auta, lebo ho dobije jak psa, a po tom, čo sa poškodený U. G. nachádzal mimo svojho osobného motorového vozidla, obžalovaný si presadol na miesto vodiča a uvedeným osobným motorovým vozidlom odišiel preč smerom do Nového Mesta nad Váhom".

Objektívnou stránkou zločinu lúpeže spočíva v použití násilia alebo hrozby bezprostredného násilia ako prostriedku k prekonaniu kladeného alebo očakávaného odporu. Násilím sa pritom rozumie použitie fyzickej sily k prekonaniu alebo zamedzeniu kladeného alebo očakávaného odporu. Hrozbou bezprostredného násilia je hrozba takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka. Násilie alebo hrozba bezprostredného násilia sú prostriedkom k zmocneniu sa cudzej veci, musia teda predchádzať zmocneniu sa veci. Pokiaľ ide o zmocnenie sa veci, musí ísť o cudziu vec.

Základným predpokladom pre uznanie obžalovaného vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe je samotné preukázanie, že skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba sa stal. Pokiaľ súd v konaní po vykonanom dokazovaní zistí, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný sa nestal, resp. sa nedokáže, že sa stal bez akýchkoľvek pochybností, je potrebné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V tomto prípade bola pre rozhodovanie súdu primárne prvoradá otázka toho, či sa vôbec skutok stal. V prípade, ak by bolo dokázané, že sa skutok stal, bolo by potrebné sekundárne zisťovať či je trestným činom, prípadne akým a to okrem iného aj tým spôsobom, že by bolo potrebné zisťovať aj vlastníctvo motorového vozidla P. S. Y., I.: D zlatej farby, rok výroby 1997, pretože otázka vlastníctva motorového vozidla by mohla mať vplyv na právnu kvalifikáciu. Pokiaľ sa v konaní ale ani nedokázalo, že sa skutok stal, nie je na mieste rozhodujúcim faktorom posúdenie vlastníctva motorového vozidla, inými slovami, ak by nebolo preukázané spáchanie skutku, nie je potrebné preukazovať ani okolnosti súvisiace s predajom vozidla, teda uzatvorenie kúpnej zmluvy a podpisy na nej, odovzdanie peňazí, kúpna cena a iné.

V rámci vykonaných dôkazov sa preto súd primárne zameriaval na priame dôkazy, ktoré by mohli preukázať alebo poprieť spáchanie skutku, ale hodnotil ich aj v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. K samotnému spáchaniu skutku sa okrem obžalovaného v rámci priamych svedeckých výpovedí vyjadroval poškodený, ktorý ako jediný bol vo vozidle s obžalovaným v čase, keď malo dôjsť k spáchaniu skutku a ďalej svedok A. G.. Aj keď z výpovedí týchto svedkov jednoznačne vyplýva, že na mieste mal byť aj svedok O. Z., resp. vo vozidle s A. G., tento však tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom zhodne uviedol, že nevie o tom, že by vozidlo zastavilo pri nadjazde do Trenčianskych Bohuslavíc, preto jeho výpoveď ohľadom spáchania skutku nie je možné použiť a nie je preto hodnoverná.

Konkrétne, pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného, tento spáchanie skutku v priebehu celého prípravného konania aj konania pred súdom popiera. Konštantne zotrval na tom, že predmetné vozidlo P. S. Y., I.: D od poškodeného U. G. kúpil, dal poškodenému za kúpu peniaze, ktoré poškodený prijal a užíval a od začiatku prípravného konania predložil kúpnu zmluvu a splnomocnenie. Obžalovaný potvrdil, že bol v čase spáchania skutku pri nadjazde do Trenčianskych Bohuslavíc vo vozidle s poškodeným, ktoré vozidlo šoféroval poškodený a potvrdil aj to, že tam zastavili. Poprel, že by násilím alebo hrozbou násilia nútil poškodeného aby vozidlo opustil. Poškodený dobrovoľne vystúpil, obžalovaný si vnútro vozidla presadol na miesto vodiča a šiel ďalej do Nového Mesta nad Váhom, nemal záujem ísť ďalej do Trenčianskych Bohuslavíc za I. O.. Pokiaľ ide o výpoveď poškodeného, ten v prípravnom konaní ako aj pri prvom výsluchu na hlavnom pojednávaní najskôr tvrdil, že vozidlo obžalovanému požičal a nie predal, zmluvu na predaj vozidla nepodpisoval a k skutku uviedol, že obžalovaný ho vyhodil z auta, vysotil ho, so slovami, že ak nevystúpi, dobije ho ako psa. Je potrebné dodať, že poškodený už v rámci svojej prvej výpovede priznal, že od obžalovaného dostal finančné prostriedky v čase, keď malo dôjsť k predaju vozidla podľa obžalovaného, pričom malo ísť podľa slov poškodeného asi o sumu 100 €,

možno menej, možno viac, pričom presne si nepamätal (obžalovaný uvádzal že išlo o sumu 180 €) a tieto užíval ako vlastné, kúpil za ne hamburgery, natankoval, hral na automatoch aj spolu s obžalovaným a O. Y.. Na položené otázky poškodený nevedel vysvetliť a ani jednoznačne neuviedol dôvod, prečo tieto peniaze dostal, resp. prijal od obžalovaného, ak to nebolo za auto. Neuviedol, že by išlo o dar od obžalovaného alebo pôžičku, prípadne splatenie dlhu obžalovaným alebo iný právny dôvod s konkrétnou dohodou, prečo peniaze prijal. Na ďalšom hlavnom pojednávaní poškodený zmenil svoju výpoveď a na tejto zmene výpovedi zotrvalo do skončenia hlavného pojednávania, aj v rámci svojich vyjadrení k vykonávaným dôkazom a v záverečnej reči. Dôvodom zmeny výpovede bolo, že sa rozhodol povedať pravdu, čo odôvodnil tým, že už aj on je vo väzbe a je stíhaný, tak aj on by chcel aby na neho tiež hovorili pravdu v trestnom konaní a okrem toho uviedol, že keď je vo väzbe, už sa nebojí I. O., ktorý ho na krivú výpoveď nahovoril, a ktorého sa bál. Poškodený uviedol, že vozidlo obžalovanému skutočne predal za sumu 180 €, podpisovali dve kúpne zmluvy, najskôr jednu, ktorú prepisovali z pôvodnej zmluvy, keďže tá bola poškrtaná, potom urobili a podpísali druhú. Kúpnu zmluvu skutočne podpisoval on ako aj splnomocnenie. Podpis sa síce nepodobá na jeho podpis, ale toto urobil naschvál ako ho nahovoril I. O., pretože auto chcel od neho kúpiť. S obžalovaným bol na H., kde sa obžalovaný chválil kamarátom, že kúpil auto. Dôvod prečo išli spolu pre auto do Trenčína bol ten, že sa s obžalovaným dohodli, že keďže auto nemá kontrolu originality, poškodený vráti za neho obžalovanému peniaze a auto bude mať poškodený. Poškodený poprel to, že by ho obžalovaný agresívnym spôsobom fyzicky vysotil alebo vytlačil z vozidla, keď zastali pri nadjazde do Trenčianskych Bohuslavíc. Vystúpil úplne dobrovoľne, obžalovaný sa mu ani nijak nevyhrážal a ešte dal obžalovanému dve cigarety. Toto poškodený uviedol s tým, že si je plne vedomý následkov krivej výpovede. Vozidlo pôvodne nechcel prediť, ale k predaju pomohlo aj to, že bol dosť pod vplyvom drog, a nechal sa na predaj nahovoriť. Svedok A. G. taktiež prezentoval viacero verzií svojej výpovede, odlišnosti mal už medzi výpoveďou v prípravnom konaní a pri svojej prvej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Výpoveď zmenil aj pri svojom výsluchu na poslednom hlavnom pojednávaní. Pôvodne ku skutku ešte v prípravnom konaní tvrdil, že skutok, ktorý sa odohral pri nadjazde do Trenčianskych Bohuslavíc videl v spätnom zrkadle svojho vozidla. Logicky jeho vozidlo muselo stáť pred vozidlom, v ktorom sedel obžalovaný s poškodeným. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl ako obžalovaný poškodeného vysúril, vytlačil z vozidla a presadol si vnútri na miesto vodiča, čo videl po tom ako vozidlom zastavil za vozidlom v ktorom sedeli obžalovaný s poškodeným, teda skutok videl cez zadné sklo vozidla, v ktorom sedeli obžalovaný s poškodeným. Toto videl napriek tmavým fóliám na skle vozidla, videl to ako siluety, keď on na auto svietil svetlami svojho auta. Svedok nevedel vysvetliť, prečo v prípravnom konaní vypovedal, že videl ako sa tieto veci stali v spätnom zrkadle. Pri výpovedi na poslednom pojednávaní svedok urobil ďalšiu zmenu svojej výpovede. Uviedol, že videl ako sa na vozidle otvorili dvere, obžalovaný si vnútri auta presadol na miesto poškodeného a súčasne poškodený vystupoval z vozidla, asi sám. Predtým cez fólie vo vozidle nevidel konflikt. Svedok opätovne zdôraznil, že zotráva v rámci svojej výpovede na tom, čo povedal dnes na hlavnom pojednávaní, (že konflikt nevidel). K dôvodom zmeny výpovede svedok uviedol, že dnes vypovedal skoro ako v predchádzajúcej výpovedi ale nevie ako to presne bolo. Nakoniec svedok uviedol, že zotráva na tom, čo povedal pri poslednom výsluchu, že konflikt v aute nevidel ani nevidel vytlačenie alebo vysúrenie poškodeného obžalovaným z auta. Svedok uviedol, že v čase, keď mal byť skutok spáchaný bol pod vplyvom drog, väčšinu si asi pamätal, niečo nie.

Z takto vykonaného dokazovania priamych svedeckých výpovedí súd nemal za preukázané, že sa skutok stal tak ako je uvedené v obžalobe. Pre uznanie obžalovaného za vinného súd musí mať jednoznačne, nespochybniteľne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané v prvom rade, že skutok sa vôbec stal. Až potom zisťuje, či je skutok trestným činom a či ho spáchal obžalovaný. Vykonaným dokazovaním súd toto vnútorné presvedčenie nezískal. V prvom rade súd uvádza, že v čase rozhodovania, obžalovaného zo spáchania skutku neusvedčoval žiadny priamy svedok, keďže tak poškodený ako aj svedok G. svoje výpovede zmenili. V tomto smere potom súd musel posudzovať hodnovernosť jednotlivých výpovedí svedkov ako aj ďalšie okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na ich konanie, správanie ako aj schopnosť správne reprodukovať prežité udalosti. Pokiaľ ide o poškodeného, ktorý zmenil svoju výpoveď, súd nezistil, že by poškodeného na zmenu výpovede niekto nahovoril, prípadne vytváral na jeho osobu nátlak. Aj keď bol poškodený aj obžalovaný v rovnakom čase vo výkone väzby v Ilave, zo správy Ústavu na výkon väzby vyplýva, že sa spolu nemohli stretnúť pretože boli v oddelených režimoch. Skutočnosť, že by poškodeného pri zmene jeho výpovede niekto ovplyvňoval netvrdil ani sám poškodený a táto skutočnosť ani preukázaná nebola. Poškodený pri zmene výpovede uviedol, že na pôvodnú výpoveď ho nahovoril svedok O., ktorého sa bojí, ktorú skutočnosť ale tento svedok poprel, preto ju súd nemôže považovať za preukázanú. Na druhej strane v neprospech prvej

verzie poškodeného a teda aj jej použitia ako jedinej a správnej verzie svedčí, že poškodený už pri prvom výsluchu, hoci tvrdil, že vozidlo obžalovanému nepredal, iba požičal, uviedol, že od obžalovaného prijal finančnú hotovosť podľa prvej výpovede poškodeného asi 100 € v čase, keď obžalovaný od neho chcel kúpiť vozidlo. Túto skutočnosť uviedol vo svojej výpovedi aj svedok I. O., ktorý tvrdil, že má vedomosť o tom, že obžalovaný vyplácal nejaké peniaze poškodenému, čo vie od O. Y.. Poškodený taktiež potvrdil, že s týmito prostriedkami nakladal ako s vlastnými. Nevedel však vysvetliť právny dôvod prijatých peňažných prostriedkov od obžalovaného, neuviedol, že sa jednalo o dar, pôžičku, peniaze za požičanie vozidla, či splátku dlhu, prípadne iný dôvod, prečo peniaze prijal, na ničom sa s obžalovaným nedohadoval. Na druhej strane bolo preukázané, že obžalovaný a poškodený boli predtým spolu v Herni, pričom poškodený peniaze prehral a obžalovaný nejakú finančnú čiastku vyhral. Je teda možné, že poškodený vozidlo obžalovanému predal a finančnú hotovosť od neho prijal a mohol tak urobiť preto, že nemal finančné prostriedky. V prípade, ak by tomu tak nebolo, súdu sa javí ako nelogické, že by poškodený síce potvrdil, že nejaké peniaze prijal ale nevedel by vysvetliť z akého dôvodu. Poškodený (ako každý) musel vedieť prečo si berie od niekoho finančné prostriedky a tieto miňa. Z toho dôvodu ani pôvodná verzia poškodeného (bez ohľadu na neskoršiu zmenenú výpoveď) nie je takého charakteru, že by súd na jej základe mohol vysloviť nespochybniteľne, že skutok spáchal obžalovaný. Pri zmene výpovede, na ktorej poškodený trval do vyhlásenia rozsudku aj po poučení o následkoch krivej výpovede je treba prihliadnuť aj k jej dôvodom, kedy poškodený uviedol, že sa pôvodne bál svedka O., ktorý ho na výpoveď nahovoril a počas výkonu väzby, keďže aj on je už vo väzení z neho strach nemá. Taktiež ako osoba vo väzbe si uvedomil, že by chcel vypovedať pravdu, lebo by chcel, aby sa aj na neho vypovedala pravda v trestnom konaní, v ktorom je stíhaný. Dôvod zmeny výpovede ohľadom strachu zo svedka O. nebolo možné v konaní preukázať, nakoľko svedok tieto skutočnosti poprel. Uvedené však neznamená, že to tak nemohlo byť, pretože je málo pravdepodobné, že by sa svedok priznal k vlastnej trestnej činnosti. Pri posudzovaní hodnovernosti prvej výpovede svedka je treba prihliadnuť aj na to, že poškodený sám uvádzal, že bol pod vplyvom drog. Pod vplyvom drog ako aj toho, že prehral peniaze mohol obžalovanému predať auto (ako aj sám v zmenenej výpovedi uviedol, že sa to stalo), pričom následne po vyčistení hlavy si uvedomil, že vozidlo predať nechcel. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí svedka G., rovnako súd svoje potenciálne rozhodnutie o vine obžalovaného nemohol založiť na jeho prvej výpovedi (na druhej už vôbec). Svedok sa pri svojej prvej výpovedi na hlavnom pojednávaní odchyľil od výpovede z prípravného konania a uvedený rozpor - že zastavil pred vozidlom a skutok mal vidieť v spätnom zrkadle svojho vozidla, hoci potom tvrdil, že stál za vozidlom a skutok videl cez zadné tmavé sklo ako siluety postáv pri osvetlení svetlami vozidla, ktoré stálo pred ním, nevedel náležite vysvetliť. Povedal, že v prípravnom konaní to tak nepovedal, avšak pod svojou výpoveďou je v zápisnici podpísaný. V neprospech možnosti použitia prvej výpovede svedka G. svedčí aj jeho priznanie v rámci ďalšej výpovede a to, že bol v čase, keď sa mal skutok stať pod vplyvom drog. Súd nemá dôvod neveriť tomuto priznaniu (že v danom čase večer pred skutkom užíval drogy). Jeho výpoveď tak nemusela byť hodnoverná, pretože sám uviedol, že väčšinu si asi pamätal, niečo nie. V druhej výpovedi zasa uviedol, že sa veci odohrali inak, a že videl to, že poškodený si z auta vystúpil a nevidel, že by ho obžalovaný vyhodil alebo vysúril.

U uvedeného je zrejmé, že jednotlivé výpovede poškodeného a svedka sú v rozpore, nie sú hodnoverné pričom nie je možné sa jednoznačne prikloniť k pôvodnej verzii poškodeného a svedka G. a vysloviť nespochybniteľný záver, že sa skutok ako je uvedené v obžalobe stal, pričom na základe zmenených výpovedí túto skutočnosť nie je možné konštatovať už vôbec.

Pokiaľ ide o hodnotenie ďalších dôkazov, ktoré ale nie sú priamymi dôkazmi stíhaného skutku, v prospech verzie obžalovaného nepriamo svedčí aj výpoveď svedkyne D. O., ku ktorej mal obžalovaný s poškodeným prísť a chváliť sa kúpeným vozidlom. Skutočnosť, že u svedkyne boli obžalovaný s poškodeným potvrdil aj poškodený, resp. v prvej výpovedi uviedol, že boli u kamarátov obžalovaného v Hrachovišti. Zároveň svedok Y. uviedol, že má vedomosť o tom, že obžalovaný vozidlo kúpil a videl podpisovať zmluvu, on videl podpisovať jeden list, neuviedol však, že by videl celú zmluvu a videl odovzdanie peňazí, čo nevedel presne uviesť koľko bolo, asi 230-240 eur. Naopak svedok O. mal mať vedomosť, že poškodený vozidlo iba požičal a nie predal, čo je v rozpore so zmenenou výpoveďou poškodeného. Taktiež Z. M. uviedla, že obžalovanému papiere od kúpnej zmluvy neodovzdávala.

Na tomto mieste je ale treba podotknúť ako už súd uviedol vyššie, že v prvom rade bolo nevyhnutné mať v konaní za preukázané, či sa skutok stal. Z uvedeného dôvodu, ani výpoveď svedka Y., ktorého hodnovernosť prokurátor spochybňoval tým, že bol už odsúdený za trestný čin, ktorá okolnosť sama

o sebe bez ďalšieho nemôže mať vplyv na jeho hodnovernosť, nebola v konaní podstatná, pretože svedok nebol prítomný na mieste, kde sa mal skutok stať. Jeho výpoveď by bola významná vtedy, ak by súd zistil, že obžalovaný skutok skutočne spáchal a potom by bolo nevyhnutné zisťovať otázku vlastníckeho práva k vozidlu, teda otázku, či poškodený obžalovanému vozidlo skutočne predal alebo požičal a to aj s ohľadom na možnú zmenu právnej kvalifikácie trestného činu. V prípade, ak nebolo preukázané, že sa skutok stal, otázka či došlo alebo nedošlo k predaju vozidla a uzavretiu kúpnej zmluvy a teda otázka vlastníctva vozidla je pre účely trestného konania nadbytočná a nie je potrebné ju bližšie riešiť. Aj z uvedeného dôvodu súd odmietol návrh prokurátora na vykonanie grafologického znaleckého dokazovania znalcom z odboru písomoznalectvo, ktorý návrh okrem iného sám obžalovaný žiadal vykonať v priebehu celého prípravného konania trvajúceho niekoľko mesiacov, a ktorý dôkaz vykonaný nebol a to aj napriek tomu, že už v prípravnom konaní došlo k zmene výpovede svedka Y.. Poškodený navyiac tvrdí, že zmluvu podpísal. Súd je však toho názoru, že ani vykonané grafologické skúmanie podpisu by nevedlo k bližšiemu ozrejmieniu toho, či sa skutok stal. Je tomu tak preto, že ani v prípade, ak by znalec povedal, že zmluvu nepodpísal poškodený (ktorý inak v poslednej výpovedi uvádza, že sa naschvál podpísal úplne inak ako sa bežne podpisuje, na čo ho nahovoril svedok O.), ani táto skutočnosť by nepotvrdila, že pôvodná verzia poškodeného ohľadom toho, čo sa malo stať dňa 22.2.2018 v čase asi o 06.00 hod. v k. ú. obce Trenčianske Bohuslavice pri nadjazde cez železničnú trať smerom do obce Trenčianske Bohuslavice, je pravdivá, pretože súd už vyššie popisoval, že ani pôvodnú verziu poškodeného a svedka G. nemožno považovať v celosti za hodnovernú jednoznačnú a nespochybniteľnú a to aj s ohľadom, že poškodený neskôr túto v celom rozsahu poprel a v čase, keď mal za auto dostať peniaze bol pod vplyvom drog.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní a hodnotenie dôkazov jednotlivo aj v ich súhrne, súd dospel k záveru, že je potrebné v tomto prípade aplikovať zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ktorá znamená, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného, čomu zodpovedá v tomto prípade dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. V tomto smere súd dodáva, že otázka vykonania ďalších dôkazov sa môže týkať len tých dôkazov, ktoré môžu odstrániť dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, nie však dôkazov, ktoré by mohli preukazovať existenciu, či neexistenciu skutočnosti, ktorá nie je pre rozhodnutie súdu nevyhnutná, pretože nemôže objasniť to, či sa skutok stal alebo nestal. Po vykonanom dokazovaní v súhrne priamych a nepriamych dôkazov súd nezískal vnútorné presvedčenie o vine obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností, dôkazy netvorili jednoznačnú logickú, ničím nenarušenú sústavu, ktorá by spoľahlivo a bez pochybností preukázala, že sa skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný stal a zároveň by vylúčili možnosť akéhokoľvek iného záveru. Vzhľadom na uvedené súd obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodil.

Pokiaľ ide o trestné oznámenie, ktoré prokurátor navrhol vykonať prečítaním ako dôkaz a skutočnosť, že súd na hlavnom pojednávaní tento trestné oznámenie neprečítal, je potrebné uviesť, že súd nepovolil jeho prečítanie pred súdom z dôvodu, že trestné oznámenie nie je dôkazom, ale v zmysle § 119 odsek 2 Trestného poriadku je iba dôkazným prostriedkom a z toho dôvodu sa aj zakladá do vyšetrovacieho spisu. Ide o skutočnosť, prirodzene zaradenú do štádia trestného konania "pred začatím trestného stíhania" a až na jeho základe sa v prípade, že orgán činný v trestnom konaní trestné oznámenie prijme, začínajú v trestnom konaní vykonávať a zabezpečovať dôkazy zákonu zodpovedajúcim spôsobom, teda tak, aby boli tieto vykonateľné a použiteľné v neskoršom štádiu trestného konania (v konaní pred súdom). Rovnako dôkazom v konaní pred súdom nie sú úradné záznamy príslušníkom policajného zboru."

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a podľa názoru odvolacieho súdu skutkové závery okresného súdu nevykazujú žiadne vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii zásady trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“. V konečnom dôsledku odvolací súd konštatuje, že podľa vyššie citovaného konkrétneho obsahu odôvodnenia odvolania prokurátor ani nenamieta postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvodenia iných skutkových záverov z vykonaných dôkazov a nariadenia okresnému súdu zo strany odvolacieho súdu vyvodit' iné skutkové závery (záver, že sa skutok stal). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že prokurátor v dôvodoch odvolania vôbec nespochybňuje existenciu podkladov, ktoré viedli okresný súd k vyvodeniu pochybností o hodnovernosti usvedčujúcich dôkazov, ale sa dožaduje

toho, že okresný súd mal tieto podklady vyhodnotiť inak. S poukazom na vyššie uvedené východiská pre posudzovanie správnosti postupu súdu pri hodnotení dôkazov odvolací súd považuje za potrebné zopakovať, že požiadavke odvolateľa vyvodiť z vykonaných dôkazov odvolateľom požadované závery odvolací súd nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z dôkazov vyvodiť).

S poukazom na citovaný obsah časti odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vyporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a uvedenými aj v dôvodoch odvolania prokurátora. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd dal tiež riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, uvedeným v dôvodoch odvolania prokurátora. Odvolací súd pritom musí konštatovať, že argumentácia okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania, pričom pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že prokurátor v dôvodoch svojho odvolania ani nenamieta, že by argumentácia okresného súdu nemala oporu vo vykonaných dôkazoch.

V súvislosti s argumentáciou prokurátora v dôvodoch jeho odvolania vo vzťahu k namietaným vadám v zmysle § 321 ods. 1 psím. b) Tr. por. s poukazom na obsah vyššie citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné stotožniť sa so správnosťou názoru prokurátora, podľa ktorého okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal primárne uveriť výpovedi obžalovaného a výpovediam svedkov, zmenených v prospech obžalovaného.

Na základe obsahu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní stál okresný súd pred úlohou vyporiadať sa s existenciou dvoch verzií, týkajúcich sa udalostí v čase a na mieste činu, pričom od začiatku trestného stíhania existovala verzia činu, prezentovaná obžalovaným a proti nej stojaca verzia poškodeného, z ktorej verzie bol vyvedený popis skutku, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd pri posudzovaní tejto otázky veľmi správne poukázal na to, že základným predpokladom pre uznanie obžalovaného vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe je nepochybné preukázanie, že skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba, sa stal a pokiaľ súd v konaní po vykonanom dokazovaní zistí, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa nestal, resp. sa nedokáže bez akýchkoľvek pochybností, že sa tento skutok stal, je potrebné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Z hľadiska uvedeného východiska preto podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní správne zameral svoju pozornosť na to, či vo veci vykonané usvedčujúce dôkazy spolu s ostatnými dôkazmi (neutrálnymi alebo svedčiacimi v prospech obžalovaného) bez akýchkoľvek pochybností preukazujú spáchanie skutku, uvedeného v obžalobe a či zároveň bez akýchkoľvek pochybností vyvracajú aj obranu obžalovaného.

Ako vyplýva z vyššie citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že usvedčujúce dôkazy nie sú dostatočné na to, aby súd mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné presvedčenie o vine obžalovaného zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho usvedčujúce dôkazy nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o preukázaní spáchania skutku, uvedeného v obžalobe. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd správne vyseletoval, ktoré z vykonaných dôkazov sú usvedčujúce a pri hodnotení vykonaných dôkazov primárne dospel k pochybnostiam o hodnovernosti týchto usvedčujúcich dôkazov. Až na podklade tohto primárneho záveru okresnému súdu sekundárne podľa § 2 ods. 4 Tr. por. vznikla povinnosť aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, a teda pri svojom rozhodovaní za existencie dvoch verzií udalostí v čase a mieste činu musel zo zákona vychádzať z tej verzie, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. S poukazom na to, že okresný súd svoje pochybnosti o hodnovernosti usvedčujúcich dôkazov oprel o konkrétne skutočnosti, vyplývajúce z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, pričom tieto skutočnosti z hľadiska zásad logiky sú aj podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé k vyvodu záveru o opodstatnenosti pochybností okresného súdu o hodnovernosti usvedčujúcich dôkazov, odvolací súd z uvedených dôvodov preto nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu netrpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd v súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou vadou podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. dospel k záveru, že okresný súd postupoval správne aj pri posudzovaní návrhu prokurátora na vykonanie dokazovania „oboznámením trestného oznámenia“ a grafologickým skúmaním podpisov na listinách o právnych úkonoch.

Pokiaľ ide o prokurátorom navrhované oboznámenie zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 22.2.2018 (č. I. 2 až 6), odvolací súd na základe preskúmania obsahu spisového materiálu zistil, že ide o zápisnicu, zaznamenávajúcu vyjadrenia poškodeného a vyhotovenú povereným príslušníkom PZ. Táto zápisnica zachytáva to, čo pri jej spisovni vypovedal poškodený o okolnostiach činu. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor navrhoval vykonať oboznámenie tejto zápisnice vo vzťahu k obsahu toho, čo poškodený pri jej spisovaní vypovedal. Z obsahu zápisnice vyplýva, že ide o zápisnicu o výpovedi poškodeného ako oznamovateľa trestného činu podľa § 62 ods. 2 Tr. por., ktorá zápisnica o poškodeným opisovaných okolnostiach, ktoré mal vnímať vlastnými zmyslami, celkom zjavne nespĺňa atribúty vykonania výsluchu kontradiktórnym spôsobom. Absencia kontradiktórnosti vykonania tohto úkonu pred začatím trestného stíhania podľa právneho názoru tohto senátu odvolacieho súdu predstavuje prekážku, pre ktorú nie je možné použiť za dôkaz pred súdom obsah toho, čo poškodený pri tomto zázname jeho vyjadrení k veci uviedol. Tento právny záver odvolacieho súdu je aj v úplnom súlade so zákonom ustanoveným účelom zápisnice o oznámení skutočností, že bol spáchaný trestný čin, podľa § 62 ods. 2 Tr. por., ktorým zákonným účelom tohto úkonu v štádiu pred začatím trestného stíhania je získať podklady na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu oboznámenie tvrdení poškodeného, ako oznamovateľa trestného činu o okolnostiach, ktoré vo vzťahu ku skutku mal vnímať vlastnými zmyslami, je v trestnom stíhaní v štádiu konania pred súdom nepoužiteľným dôkazom.

Pokiaľ ide o prokurátorom navrhované grafologické skúmanie podpisov na listinách o právnych úkonoch, súvisiacich s tvrdeniami vypočutých osôb o uzavretí kúpnej zmluvy medzi obžalovaným a poškodeným, podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd vo vyššie citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne, jednoznačne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. považoval tento návrh na doplnenie dokazovania za nadbytočný. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažoval za rozhodné z hľadiska ustálenia záveru o nepreukázaní spáchania skutku v obžalobe grafologické skúmanie pravosti podpisov na predložených listinách o právnych úkonoch. Tu odvolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že okresný súd oprel svoj záver o nepreukázaní spáchania skutku nielen o okolnosť zmenených výpovedí svedkov, ale aj o rozpory v usvedčujúcich dôkazov, ktoré rozpory okresný súd opodstatnene zistil v dôkaznej situácii, danej už pred zmenou výpovedí osôb, pôvodne usvedčujúcich obžalovaného. Pozornosti odvolacieho súdu tiež neušlo, že pochybnostiam okresného súdu o pravdivosti usvedčujúcich tvrdení poškodeného svedčí aj podľa názoru odvolacieho súdu zásadný rozpor tvrdení poškodeného v začiatkoch trestného stíhania o tom, že obžalovaného „poznal z videnia, mali spoločných kamarátov“, hoci výsledky vykonaného dokazovania hovoria na rozdiel od uvedeného tvrdenia poškodeného o tom, že pred časom skutku spoločne s obžalovaným trávievali celé noci v zábavných zariadeniach, obžalovaný dokonca mal dávať priamo poškodenému peniaze, ktoré poškodený míňal v herni. Za tejto dôkaznej situácie nemožno vytýkať okresnému súdu správnosť záveru, podľa ktorého akýkoľvek výsledok prípadného grafologického skúmania listín o právnych úkonoch by nemohol nič zmeniť na existencii podkladov, ktoré viedli okresný súd k odôvodnenému záveru o pochybnostiach o hodnovernosti dôkazov, svedčiacich v neprospech obžalovaného. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval odmietnutie návrhu prokurátora na vykonanie grafologického skúmania okresným súdom za súladné s ustanovením § 272 ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ ide o prokurátorom v odvolacom konaní predložené zápisnice o výpovediach poškodeného v iných trestných veciach, k tomu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že ani obsah týchto výpovedí poškodeného nie je v tomto konaní pred súdom možné použiť ako dôkaz, keďže tieto výpovede neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Preto z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokurátora v dôvodoch odvolania o danosti dôvodov na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V závere vo vzťahu k argumentácii prokurátora v dôvodoch jeho odvolania, odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa názoru odvolacieho súdu táto argumentácia prokurátora má svoj základ najmä v dohadoch. Ako príklad možno uviesť, že hoci okresný súd založil svoj záver o nemožnosti obžalovaného ovplyvňovať poškodeného počas väzby poškodeného na správe riaditeľa ústavu pre výkon väzby, prokurátor správnosť tohto záveru okresného súdu iba spochybňuje (nevyvracia) vlastnými, ničím konkrétnym nepodloženými úvahami o tom, ako by teoreticky mohlo dochádzať k ovplyvňovaniu poškodeného obžalovaným počas ich väzby. Tým podľa názoru odvolacieho súdu prokurátor sa nesnaží spochybniť len správnosť uvedeného záveru okresného súdu, ale bez akýkoľvek konkrétnych dôkazov vnáša pochybnosti voči zodpovednému plneniu povinností osôb zabezpečujúcich výkon väzby obvinených, ako aj pochybnosti vo vzťahu k plneniu zákonnej povinnosti prokurátora vykonávať dozor nad výkonom väzby v ústavoch na výkon väzby, pripúšťajúc neakceptovateľnú reálnu možnosťou fyzickej zraniteľnosti poškodeného vo výkone väzby. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že prokurátor v dôvodoch odvolania nespochybňuje skutočnosti, o ktoré okresný súd oprel svoje pochybnosti o hodnovernosti usvedčujúcich dôkazov, ale ponúka len možné vysvetlenia, o ktorých sám hovorí len ako o možnostiach, konštatujúc, že dôvody zmien usvedčujúcich výpovedí aj podľa jeho záverov zostali nejasné. Podľa názoru odvolacieho súdu práve vyššie citovaná argumentácia prokurátora v dôvodoch jeho odvolania vo vzťahu k záverom okresného súdu sama nepriamo potvrdzuje opodstatnenosť a správnosť záverov okresného súdu o existencii dôvodov na pochybnosti, ktoré pochybnosti bol okresný súd následne povinný riešiť a aj riešil v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť výrokovvej časti napadnutého rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.